

Ott függ a néma bárány:A vére földre hull,Míg dúl körül az ármány,S a tömeg zúg vadul.
Szent arcát ütleg éri,és hull reá a vád,S ő szelíd hangon kériAz ég bocsánatát.
Úgy fáj a szívem, nézveE koronás királyt,Mert rút tövis az éke,S testét kín járja át.
Én térdre hullva kérdelem:Ó mért szenvedsz, miért?Ő választ ad szelíden:Tengernyi bűnödért.
Most hogy rebegek hálátA megnyílt öt sebért,Hogy adta bűnöm árátElrontott éltémért?
Ím magamról lemondok,Övé egész valóm.Így leszek véle boldog,Hisz ő az üdvadóm.

Gerzsenyi

Sándor